

Zámek - Schmitzer, Jiří

A4

Jak vítr v šedé chladné poušti mračen tvých

Emi

co máš je s deštěm ustrnulé na tvářích

G D

smáčí líbeznou tu krajinu.

Poslední jarní mrazu krutý dech,

co zlostně ukájí se na květech,

kráčí, přes zklamání, pustinu.

Hmi

R: Tam k zámku míří kočár splašeného spřežení

A A4 A

kol čisté tůně, směr svůj nemění. ,

Hmi

Však chladná tůň se rázem do červánků zbarvila,

E E7

"já jsem tvá, tys můj" pravila.

Teď šumí déšť, jak rozplakal se podvečer,

když předtím na střeších se horkem potil thér,

smývá je nejpevnější objetí.

Proradné lásky, hnus i žár i stesk

a pevný dub vedví rozpoltil blesk,

hříva plamenů šeptá "co je ti".

R: Tam k zámku míří...

Věřit a dát se čistou vírou k hříchou svést,

tu krutou bolest v prsou nelze snést,

loudí, životem splatit těch pár chvil.

Ať dítě, žena, muž, člověk či Bůh,

déšť, vítr, hvězdy, Slunce platí dluh,

bloudí, hledaje účel, smysl, cíl.

R: Tam k zámku míří...